

Али Керимъ почувствува прѣзъ сѣня си, какъ нѣкой падна въ кракара му, пригрѣща колѣнѣтъ му и тихо нѣкакъвъ гласъ се носѣше, сѣкашъ отдалеко: „Али Керимъ! Али Керимъ!...“

Старецътъ се пробуди съ трудъ повдигна потегнялата глава.

Съ усилие отвори той капналитѣ за сѣнь очи и видѣ въ краката си шаха, стоящъ на колѣнѣ прѣдъ него — слабъ, блѣденъ слѣдъ тежката болестъ, но, изглежда, въ пълно съзнание. Али Керимъ потрива очи и не вѣрва на себе си... Той тъкмо що бѣ видѣлъ въ сѣня си болния шахъ, и себе и сѣнь и дѣйствителностъ се смѣсиха за него въ едно — и той помисли, че това е още сѣнь... Но когато чу развълнувания гласъ на шаха, той трѣбваше да се убѣди, че това не е сѣнь, а наявѣ.

— Али Керимъ! — говорѣше му шаха, като пригрѣщаше колѣнѣтъ му. — Азъ искахъ да ти отнема живота... за тия думи... Да, спомнихъ си... Сега азъ всичко помня! Азъ бѣхъ безуменъ! А ти... ти спаси моя животъ! Ти ме извади отъ мрака... О, живота... е тъй сладъкъ!... И сега, Али Керимъ, азъ съмъ тъй щастливъ вече, тъй щастливъ!...

Мждрецътъ мълчаливо гледаше лежащия въ краката му шахъ.

— Али Керимъ! Искай ми каквото обичашъ! — продължи шахътъ. — Искай ми властъ, почести, слава! — И ти ще бждешъ първия сановникъ въ държавата ми слѣдъ мене. Ще ти се въздаватъ почести като на мене... Искай богатство — и още утрѣ ще се изсипятъ купове злато въ краката ти... Искай сѣмейни радости? — избери си която ис-